

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟ

Ἀποτελεῖ χρέος τῶν ἀσχοληθέντων μὲ τὴν Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας καὶ γενικὰ μὲ τὴν Ἱστορία τοῦ Πνεύματος νὰ τιμήσουν καὶ μ' ἓνα γραπτὸ μνημεῖο τὸν μεγάλο Σκαπανέα τῆς φιλοσοφικῆς προσφορᾶς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τὴν ὁποία πάντα ἐλάμπρυνε μὲ τὸν φιλοσοφικό του στοχασμό.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Τιμητικοῦ αὐτοῦ Τόμου, 17ου στῆ σειρὰ τῶν ἐτήσιων τόμων ποὺ ἀφιερώνει ἡ Ἀκαδημία ἀποκλειστικὰ στὴν παρουσίαση φιλοσοφικῶν δοκιμίων.

Ὅσοι μελετηταὶ δὲν παραλείψανε νὰ ἀντλήσουν φωτεινὰ διδάγματα ἀπὸ τὸ ὀγκῶδες συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Κανελλόπουλου, εἶναι εὐλογο νὰ φιλοξενοῦνται σ' αὐτὸ τὸ συλλογικὸ ἔργο. Φυσικὰ δὲν χώρεσαν ὅλοι.

Στὴ δημιουργία τοῦ περιοδικοῦ *Φιλοσοφία* συνήργησε ὁ Κανελλόπουλος ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὁμότεχνοι ἢ συνάδελφοι. Ὁμότεχνοι ἐπίσης ἢ συνάδελφοι συνεργάζονται μὲ τὴ σκέψη τους ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά τους, σὲ αὐτὴ τὴν μεταθανάτια προσφορᾶ, ἓνα μνημόσυνο ποὺ θὰ κατέχη μιὰ ἐπίζηλη θέση ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ποὺ θὰ γίνουν γιὰ τὸν Κανελλόπουλο.

Θὰ ἔχη παρατηρήσει ἀσφαλῶς ὁ ἀναγνώστης, ὅτι δὲν ἀναφέρω πουθενὰ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου, τοῦ Παναγιώτη. Πρῶτα γιὰτὶ μιῶ ἐξ ὀνόματος πολλῶν καὶ ὄχι μόνο ἐξ ὀνόματός μου. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς στὴν Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, οὔτε ἀνάγκη ὑπάρχει, οὔτε καὶ ὀρθὸ θὰ ἦταν νὰ ἀναφέρεται ὅ,τι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἀξέχαστου ἐκλιπόντος.

Γιὰ τὴ Φιλοσοφία, γιὰ τὴν Ἀκαδημία, γιὰ τὴν Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὁ Κανελλόπουλος εἶναι *Ἕνας*: Ὁ Κανελλόπουλος.

† Κωνσταντῖνος ΤΣΑΤΣΟΣ
(τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν)
10.4.1987

